

# ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 3558

гр. София, 29.06.2026 г.

**ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД, 3-ТО ГРАЖДАНСКО  
ОТДЕЛЕНИЕ 4-ТИ СЪСТАВ**, в закрито заседание на дванадесети март през  
две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Жива Декова

Членове: Александър Цонев  
Филип Владимиров

като разгледа докладваното от Жива Декова Касационно гражданско дело №  
20268002100246 по описа за 2026 година

Производството е по реда на чл. 288 ГПК.

С въззивно решение № 5711 от 17.09.2025 г., постановено по в. гр. д. № 13233/2021 г. по описа на Софийски градски съд, е потвърдено решение от 30.06.2021 г., постановено по гр.д. № 75145/2018 г. по описа на Софийски Районен съд, с което са осъдени „НОВА БРОУДКАСТИНГ ГРУП“ ЕООД / правопреемник на „Нова Броудкастинг Груп“ АД/, Д. И. Т. и „ТЕЛЕМАН“ ЕООД да заплатят солидарно на Д. С. Г. сумата от 4000лв., представляваща претърпени от ищеца неимуществени вреди- болки, страдания, унижения, уронване на престижа и разстройване на здравето, вследствие на излъчено на 10.06.2017 г. по Нова телевизия предаване “Ничия земя“, ведно със законната лихва, считано от 27.11.2018 г. до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от 594,49лв, представляваща обезщетение за забава за периода от 10.06.2017 г. до 26.11.2018 г., като е отхвърлен иска за главница за разликата над уважения размер до пълния предявен размер от 10000,00лв. и иска за обезщетение за забава за разликата над присъдения размер. В частта за потвърждаване на първоинстанционното решение в отхвърлителната част въззивното решение е влязло в сила като необжалвано.

Постъпили са касационни жалби от Д. И. Т., подадена чрез процесуалния представител адв.Д., от „Нова Броудкастинг груп“ ЕООД, подадена чрез процесуалния представител адв.Д. и от и „ТЕЛЕМАН“ ЕООД, подадена чрез процесуалния представител адв.О., против въззивно решение в частта, с която е потвърдено първоинстанционното решение в осъдителната част.

В касационните жалби се поддържат оплаквания за неправилност на решението поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост – касационни основания по чл. 281, т. 3 ГПК.

Касаторът Д. И. Т. сочи, че са налице основания по чл. 280, ал. 1, т. 1, 2 и 3, и ал.2, пр.последно ГПК за допускане на касационно обжалване.

Касаторът „ТЕЛЕМАН“ ЕООД счита, че са налице основания по чл. 280, ал. 1 и ал.2, пр.последно ГПК за допускане на касационно обжалване.

Касаторът „НОВА БРОУДКАСТИНГ ГРУП“ ЕООД счита, че е налице основание по чл. 280, ал. 1, т.1 ГПК за допускане на касационно обжалване.

В срока по чл. 287, ал.1 ГПК са постъпили отговори на касационните жалби от насрещната страна Д. С. Г., чрез процесуален представител адв.П., в които взема становище за липса на основания за допускане на касационно обжалване по касационните жалби. Претендира разноси.

„НОВА БРОУДКАСТИНГ ГРУП“ ЕООД, Д. И. Т. и „ТЕЛЕМАН“ ЕООД заявяват становища всеки от тях за основателност на жалбите на другите ответници по исковете.

Касационните жалби са допустими – подадени са в срока по чл. 283 ГПК, срещу обжалваемо решение съгласно чл. 280, ал. 3 ГПК, от легитимирани страни, които имат интерес от обжалването.

Върховният касационен съд, състав на III гр. отделение на ВКС, след преценка на изложените основания за допускане на касационно обжалване по чл. 280, ал. 1 ГПК намира: С исковата молба са предявени иски от Д. С. Г. срещу Д. И. Т. с правно основание чл.45 ЗЗД чл.86, ал.1 от ЗЗД и срещу „НОВА БРОУДКАСТИНГ ГРУП“ ЕООД и „ТЕЛЕМАН“ ЕООД – с правно основание чл.49, вр. с чл.45 ЗЗД и чл.86, ал.1 ЗЗД за осъждане на ответниците солидарно да заплатят на ищцата обезщетение за претърпени неимуществени вреди - болки, страдания, унижения, уронване на престижа и разстройване на здравето, вследствие на излъчено на 10.06.2017 г. по Нова телевизия предаване “Ничия земя”.

Въззивният съд е изложил, че фактическата обстановка се установява така както е изложена от първоинстанционния съд; че пред въззивна инстанция не са ангажирани нови доказателства по смисъла на чл.266 ГПК, които да променят така приетата за установена от първоинстанционния съд фактическа обстановка и че в тази връзка в мотивите на съдебния му акт не следва да се преповтарят отново събраните в първата инстанция доказателства, които са обсъдени правилно, като са преценени релевантните за спора факти и обстоятелства.

Въззивният съд е приел, че в процесното предаване е направено внушение, че ищцата е изоставила баща си в дом за стари хора, че не се интересува и не се грижи за него. Приел е с оглед заключението на вещо лице по допуснатата съдебно- медицинска експертиза, което е кредитирал, като компетентно и обективно изготвено, че получените стенокардни пристъпи при ищцата са в пряка и непосредствена причинна връзка с предизвиканите негативни

преживявания от конкретното телевизионно предаване и са отключили стресова ситуация довела до стенокардни пристъпи. Категорично е становище на вещото лице, че в процесния случай получения спазъм на лявата коронарна артерия, наложил ангиографско изследване и стентирание е в пряка причинно следствена връзка с преживяното от ищцата от въпросното телевизионно предаване излъчено на 10.06.2017 г. по „Нова телевизия“. Въззивният съд е взел предвид и становището на вещото лице, относно обстоятелството, че поставения стент на ищцата е предотвратил развитието на пресен инфаркт на миокарда.

Във въззивното решение е посочено, че непозволеното увреждане е сложен юридически факт, елементи от който са: деяние /действие или бездействие/, вреда, противоправност на деянието, причинна връзка и вина. Вината се предполага до доказване на противното, т.е. причинителят на увреждането може да доказва, че не е действал виновно и да се освободи от отговорност. Обединяващият елемент на всички останали, за да е налице фактическият състав на непозволеното увреждане, е причинната връзка. Тя не се предполага, а следва да се докаже от увредения /съгласно решение № 370 от 11.11.2011 г. на ВКС, IV г.о., по гр.дело № 1740/2010 г., постановено по реда на чл. 290 ГПК/. За да е основателен искът за непозволено увреждане по чл.45 от ЗЗД следва да се установи наличие на осъществено противоправно деяние /действие или бездействие/, вина, вреда и причинна връзка между противоправното и виновно поведение на дееца и настъпилите вреди. Причинната връзка се доказва във всеки конкретен случай, като тежестта на доказване е върху този, който я твърди.

Вината се предполага до доказване на противното, а останалите предпоставки /противоправно деяние и вреда/ подлежат на установяване от ищеца. Отговорността за непозволено увреждане е предвидена в закона в защита на правата и интересите на гражданите. Както е посочено в Постановление № 7 от 1959 г. на Пленума на ВС - тя има за задача не само да задължи виновния да обезщети пострадалия за причинените му вреди, но и да възпитава гражданите на законността и да ги възпира да не увреждат противоправно правата и интересите на другите граждани. Затова понятието „вред“ /което не е нормативно определено/ следва да се тълкува в широк смисъл – като всяко смущение, накърняване или засягане на човешко благо, имущество, телесна цялост, здраве, душевност и психическо състояние. По този ред подлежат на обезщетяване всички вреди, за които е установено, че са в причинна връзка /резултат на/ противоправното и виновно поведение на дееца. С оглед на така очертания фактически състав по делото, следва да бъде доказан по несъмнен начин от страна на ищцата, че е налице действие на ответницата Т., от което като пряка и непосредствена последица да са й били причинени твърдяните в исковата молба неимуществени вреди.

Отговорност за непозволено увреждане по чл.45 ЗЗД носят физически лица, които са причинили вреда, чрез свои виновни действия или бездействия. Тази отговорност се поражда с оглед основното задължение на всеки да не вреди другиму. То произтича непосредствено от закона / чл.45 от ЗЗД/. В този смисъл следва да се приеме, че противоправно се явява всяко поведение, което нарушава изискванията на посочената императивна правна норма, като при деликтите то се изразява в накърняване на

предписанията на тази норма да не се вреди другиму. При неговото неизпълнение за увреждащия възниква задължението да поправи вредите, които виновно е причинил другиму. В този смисъл следва да се приеме, че деликтът дефинитивно предполага противоправно и виновно причиняване на вреди от конкретен извършител, в случая посочения ответник - Д. И. Т.. Следователно, за да са налице основания за ангажиране на деликтната отговорност на ответника, следва да бъде установено при условията на пълно и главно доказване наличието на причинна връзка между противоправното и виновно поведение на дееца и настъпилите вреди. Вината се предполага до доказване на противното, но всички останали елементи от фактическия състав на деликтната отговорност подлежат на доказване на общо основание. При доказаност при условията на кумулативност на изброените по-горе предпоставки са налице основания за ангажиране на деликтната отговорност на ответника, което обуславя основателността на заявената искова претенция. Установяването на обективните елементи от горепосочения фактически състав на отговорността по чл.45 ЗЗД е в тежест на ищеца-аргумент от чл.154, ал.1 ГПК. Фактическият състав на непозволеното увреждане по чл.45, ал.1 ЗЗД включва противоправно поведение, вреда, причинно-следствена връзка между деянието и вредоносния резултат, и вина, която по аргумент от чл.45, ал.2 от ЗЗД се предполага.

Съвкупната преценка на събраните по делото доказателства дава основание на съда да направи обоснован извод, че в настоящия случай са налице предпоставките на чл.45 ЗЗД за ангажиране на отговорността на ответницата Т.. За да бъде осъществен фактическият състав на непозволеното увреждане по чл.45 ЗЗД следва да се установи при условията на кумулативност, че е налице осъществено противоправно деяние/действие или бездействие/, вина, вреда и причинна връзка между противоправното и виновно поведение на дееца и настъпилите вреди, като вината се предполага до доказване на противното.

Въззивният съд се е позовал на константната съдебна практика отговорността по чл.45 ЗЗД може да се ангажира за вреди, причинени от обидни изявления, както и от изявления, съдържащи твърдения за неверни факти, които накърняват личните права и интереси на ищеца, като свободата на словото, прокламирана в чл.39 и сл. от Конституцията на Република България, се разпростира до пределите, до които засяга други конституционни ценности, каквито са доброто име и правата на гражданите. Съобразно мотивите към Решение № 7/1996 г. по к.дело № 1/1996 г. на Конституционния съд свободата на словото /правата по чл. 39 - чл. 41 КРБ/ няма абсолютен характер, като Конституционният съд условно е групирал основанията за ограничаването ѝ по следния начин: за защита на националната сигурност /чл.41, ал.1/; запазване на обществения ред и превенция на престъпността /чл.39, ал.2, чл.40, ал.2 и чл.41, ал.1/; защита на здравето и морала /чл.40, ал.2 и чл.41, ал.1/; защита на репутацията и правата на другите граждани /чл.39, ал.2, чл.40, ал.2, чл.41, ал.1, чл.41, ал.2/; съображения за запазване на тайна /чл.41, ал.2/. Накърняването на правата и доброто име на другиго е основание за ограничаване на възможността свободно да се изразява мнение, както по силата на общата ограничителна разпоредба на чл.57, ал.2 КРБ, така и с оглед на възприетата структура на чл.39 КРБ, в който правото на мнение се ограничава заради друго, конкуриращо право. В случая това е правото на лично

достойнство, чест и добро име, което съгласно чл.32, ал.1, изр.1 от Конституцията е също защитено.

Допълнителни разяснения Конституционният съд е дал и в решение № 20/1998 г. по к.дело № 16/1998 г. на Конституционния съд, в което е посочено, че правото на всеки да изразява и разпространява мнение и да търси, получава и разпространява информация е прогласено и в чл.10 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи /„Конвенцията“/, но то не е абсолютно. Основания за ограничаването му се съдържат в чл.39, чл.40 и чл.41 КРБ и не позволяват то да бъде използвано за накарняване и засягане на изрично изброените права и интереси, а също и в общия за всички права чл.57, ал.2 КРБ, който не допуска злоупотреба с тях, както и упражняването им, ако накарнява права или законни интереси на другия. Такова ограничително основание се съдържа и в текста на чл.10, т.2 от Конвенцията, допускащ ползването на свободата на изразяване на мнения да бъде обусловено от процедури, условия, ограничения или санкции, които са предвидени в закона, необходими са в едно демократично общество и са в интерес на надлежно указаните цели.

Съгласно цитираното решение когато конкретизират ценностите, чиято закрила е основание за ограничаване на правото на свобода на изразяване на мнения, Конституцията освен останалите посочва правата и доброто име на другите граждани, а Конвенцията - репутацията и правата на другите. Така посочените ценности обхващат присъщите на човешката личност чест, достойнство, добро име. Те именно са обект на посегателство при нанасяне на обидата /унищелното унижаване достойнството на дадено лице посредством неприлично отнасяне с него/ и на клеветата /съзнателното разгласяване на неистински позорни обстоятелства за дадено лице или приписване на престъпление другиму/.

На следващо място съдът приема, че пределите до които се простира свободата да се отстоява мнение, да се получава и разпространява информация, се определят от възможността да бъдат засегнати неоправдано честта и достойнството на гражданите, като това е очертаната правна рамка, в която упражняването на посочените права, в частност правото да се изразява свободно мнение и да се разпространява информация, е правомерно, т.е не е обидно или клеветническо. Разпространяването на информация накарнява доброто име, когато за дадено лице се изнасят неверни факти и данни, но само ако те обективно са в състояние да засегнат честта, достойнството и доброто му име. Ако фактите са верни, информирането за тях не е противоположно.

За разлика от разпространяването на информация, изразяването на мнение има оценъчен характер, тъй като изразява позицията на лицето по даден въпрос или във връзка с даден факт, а не информира за този факт. Мнението не може да бъде вярно или невярно, тъй като не е изявление за знание, като то е противоположно единствено ако е изразено в обидна форма, т.е. ако съдържа обидни оценки и квалификации, преценени с оглед господстващия обществен морал. Не всяка негативна или експресивна оценка може да се приеме за обидна,

тъй като това би отрекло напълно конституционното право на изразяване на мнение, но със сигурност обидна е оценка, която съдържа вулгарни, цинични изрази и квалификации по нечий адрес или ако чрез позорящо внушение създава у трети лица отрицателно впечатление за пострадалия.

Поради тази причина може да се носи отговорност и за оценъчни съждения и мнения, стига те да съдържат такива обидни изрази. Няма пречка едно и също изказване да съдържа както разпространяване на информация за осъществяването на даден факт, така и изказването на оценка, позиция, т.е. мнение на лицето по отношение на този факт, но и в този случай при преценката за наличието на противоправност следва да се изхожда от посочените различни критерии спрямо различните части на това изказване. Съвкупната преценка на събраните по делото доказателства е дало основание на въззивния съд да направи обоснован извод, че в настоящия случай са налице предпоставките на чл.45 ЗЗД за ангажиране на отговорността на ответницата Т. Въззивният съд е приел, че е налице противоправно поведение на ответницата Т., както и причинна връзка между противоправното поведение на ответницата и настъпилите неимуществени вреди за ищцата. Безспорно установено е по делото обстоятелството, че на 10.06.2017 г. по „Нова телевизия“ е излъчено предаването „Ничия земя“, чийто автор е Д. Т., а продуцент на предаването е „Телеман“ ЕООД, [населено място].

В процесното предаване е направено внушение, че ищцата е изоставила баща си в дом за стари хора, че не се интересува и не се грижи за него. В процесния случай изнесен факт в процесното телевизионно предаване, чрез направеното внушение, че ищцата Д. Г. е изоставила баща си в дом за стари хора, че не се интересува и не полага грижи за него е позорен, водещ до отрицателна оценка на обществото, с което безспорно е уронен престижа и доброто име на ищцата.

В настоящия случай изнесените твърдения в процесното телевизионно предаване по отношение на ищцата Г. представляват клевета по отношение на чиято противоправност не съществува съмнение. Съдът приема, че с изнесените твърдения в процесното телевизионно предаване се уврежда доброто име, честта, достойнството и репутацията на ищцата. Освен неистински съдът намира, че изнесените твърдения са и дискредитиращи. Изнесените твърдения в процесното телевизионно предаване по отношение на ищцата Г. представляват клевета по отношение на чиято противоправност не съществува съмнение.

Налице е в процесния случай противоправно деяние, тъй като с изнесените неистински твърдения се опозорява и накърнява доброто име и репутация, както и престижа и достойнството на дадено лице, в случая на ищцата по делото. Доколкото ответницата Д. Т. е журналист, в практиката на ВКС се приема, че журналистите следва да ограничат критиките до границите, визирани в чл.39, ал.2 от КРБ, а доколкото ги прекратят, отговарят за причинените вреди. Журналистите не могат да използват правото за свободно разпространение на информация, за да нанасят обиди или да клеветят - в този смисъл Решение № 148 от 10.07.2015 г. по гр.дело № 6318 / 2014 г. на ВКС, III г.о. В процесния случай, ответницата Т. е автор на предаването „Ничия земя“, излъчено на 10.06.2017 г. по

„Нова телевизия“, в което е направено внушение, че ищцата е изоставила баща си в дом за стари хора, че не се интересува и не се грижи за него. Ответницата Т. е следвало да прояви професионална добросъвестност, преди излъчване на процесното телевизионно предаване и да извърши необходимата проверка относно истинността на изнесените твърдения в предаването, съгласно установената журналистическа практика, вътрешните правила на съответната медия, чрез използване на обективно съществуващите и възможни източници на информация.

Съдът приема, че журналистът не носи отговорност за клевета при наличие на проявена професионална добросъвестност. В конкретния случай, авторът на процесното телевизионно предаване- ответницата Т. не е проявила професионална добросъвестност, тъй като не е потърсила преди излъчване на предаването ищцата Г., относно установяване на истинността на изнесените в предаването твърдения по отношение на ищцата.

С оглед данните по делото и събраните по делото доказателства, в случай, че ответницата Т. е била извършила допълнителни проучвания преди излъчване на предаването, изнесените твърдения биха били опровергани. Очевидно ответницата, като автор на процесното телевизионно предаване е действала непрофесионално и недобросъвестно. Следователно по делото е доказано противоправното поведение на ответницата Т. и следва да бъде ангажирана нейната отговорност по чл.45 ЗЗД. По отношение на другите двама ответници въззивният съд приема следното: Ответникът „Телеман“ ЕООД, [населено място] е продуцент на предаването „Ничия земя“, с автор ответницата Д. И.а Т., което е имало издание на 10.06.2017 г., а ответникът „НОВА БРОУДКАСТИНГ ГРУП“ ЕООД, [населено място] е доставчик на линейни медийни услуги по смисъла на чл.4, ал.2 ЗРТ, който е излъчил изданието на предаването „Ничия земя“ на посочената дата по своя ефирен канал „Нова телевизия“. На следващо място, съгласно разпоредбата на чл.49 от ЗЗД този, който е възложил на друго лице някаква работа, отговаря за вредите, причинени от него при или по повод изпълнението на тази работа.

За да бъде ангажирана отговорността на възложителя по чл.49 ЗЗД е необходимо наличието на следните предпоставки: 1/ правоотношение по възлагане на работа ; 2/ осъществен фактически състав по чл.45 от ЗЗД от физическото лице - пряк изпълнител на работата с необходимите елементи / деяние, вреда - имуществена или неимуществена, причинна връзка между деянието и вредата, противоправност и вина /; 3/ вредите да са причинени от изпълнителя при или по повод извършването на възложената му работа- чрез действия, които пряко съставляват извършването на възложената работа, чрез бездействия за изпълнение на задължения, които произтичат от закона, техническите и други правила или характера на работата, или чрез действия, които не съставляват изпълнение на самата работа, но са пряко свързани с него / в този смисъл ППВС 9/1966 г. /. Съгласно чл.45 ЗЗД всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму. Според чл.49 ЗЗД този, който е възложил на друго лице някаква работа, отговаря за вредите, причинени от него при или по повод изпълнението на тази работа. За да се ангажира гаранционно-обезпечителната отговорност на възложителя на работата за заплащане на обезщетение за вреди, причинени от лицата, на които работата е била възложена следва да се установи наличието на

противоправно поведение - действие или бездействие на извършващите възложената работа при или по повод изпълнението ѝ, претърпени вреди, вина и причинна връзка между това поведение и настъпилите вреди, като вината се предполага до доказване на противното. Отговорността за вреди на юридическите лица е по чл.49 ЗЗД.

По съществото си тя е гаранционно- обезпечителна, тъй като ответното дружество не отговаря за своя вина, действие или бездействие, а за такива на негови работници или служители. Те трябва да са причинили вредите - имуществени или неимуществени, при или по повод възложената им работа, както и те да се дължат на техни противоправни действия или бездействия, които да са извършени виновно. Предмет на доказване е както наличието 13 на фактическия състав на непозволеното увреждане, а така и също и факта на възлагане на работата.

В случая по чл.49 ЗЗД, законодателят е възложил репариране на вредите на правен субект, който отговаря на основание, различно от това на деликвента. Отговорността по чл.49 ЗЗД се реализира въз основа на правната норма, чиито фактически състав изисква установяването на определени предпоставки. При осъществяването им се достига до ангажиране на отговорността на възложителя на работата. Отговорност за вреди от лично поведение се носи тогава, когато това поведение е противоправно, виновно и когато в причинна връзка с него са произтекли вредите, чието обезщетяване се търси. Отговорност за вреди от чуждо поведение, когато те са настъпили при или по повод извършване на определена работа, носи този, който е възложил извършването на работата. Правната теория приема, че „възлагането“ е отделяне на собствена работа и фактическото ѝ изпълнение чрез друг правен субект. При него едно трето лице се натоварва с работа в чужд интерес /на възложителя/. Изпълнението може да се изразява както във фактически, така и в правни действия. За отговорността по чл.49 ЗЗД е без правно значение формата, чрез която се осъществява възлагането на работа. Дори в хипотезите, при които се изисква определена форма на договора, неспазването на това изискване не освобождава възложителя от отговорност, ако са налице останалите предпоставки от фактическия състав по чл.49 ЗЗД. В съдебната практика /ППВС № 7/1958 г., ППВС № 4/1961 г., ППВС № 9/1966 г., ППВС № 4/1975 г., ТР № 59/1974 г. на ОСГК, решение № 465/28.12.2012 г. по гр.дело №1157/2011 г., IV г.о., решение №142/05.06.2013 г. по гр.дело №419/2012 г., IV г.о., решение № 503/21.07.2010 г. по гр.дело № 1069/2009 г., III г.о., решение № 141/08.01.2021 г. по гр.дело № 3052/2019 г., IV г.о., решение № 63/ 01.03.2016 г. по гр.дело № 4885/2015 г., IV г.о. и др./ е изяснено, че отговорността по чл.49 ЗЗД на лицата, възложили другиму извършването на някаква работа, за вредите, причинени при или по повод тази работа, е за чужди противоправни и виновни действия или бездействия; тази отговорност е безвиновна, има обезпечително-гаранционна функция и произтича от вината на натоварените с работата физически лица; възложителят може да се освободи от отговорност само ако докаже, че увреждането не е причинено виновно от изпълнителя, или че вредата не е настъпила от дейност, осъществявана при или по повод изпълнението на възложената работа. Отговорност по чл.49 ЗЗД възниква и когато причинителят на увреждането е нарушил дадените му указания или надлежните правила за извършване на възложената работа.



Изпълнителят отговаря за преките и непосредствени вреди от своето виновно поведение, а възложителят - за неполагане на дължимата грижа при избора на изпълнител. Съдебната практика е установена, че пострадалият има възможност да предяви иска за обезщетение срещу лицата, възложили работата /по чл.49 ЗЗД/ и срещу прекия причинител на вредите /по чл.45 ЗЗД/, като по отношение на деликтната солидарна отговорност са приложими разпоредбите на чл.121 - 127 ЗЗД. Задължението за обезвреда е едно и от кредитора зависи дали ще предяви иска си срещу всички длъжници и за целия дълг, както и за солидарното им осъждане в общ или отделни процеси.

При съвкупната преценка на събраните по делото доказателства, съдът приема, че са установени елементите от фактическия състав на чл.49 ЗЗД за ангажиране гаранционно-обезпечителната отговорност на ответника "Телеман" ЕООД, като продуцент на предаването, поради извършено виновно и противоправно деяние от служител на същия - автор на предаването „Ничия земя“, ответницата Д. Т. при извършване на възложената работа. Установено е наличието на претърпени неимуществени вреди от ищцата и причинна връзка между деянията, и вредите. Гаранционно-обезпечителната отговорност на ответника "Телеман" ЕООД следва да се ангажира в условията на солидарност с останалите ответници, тъй като е продуцент на предаването „Ничия земя“ и има качеството на възложител по смисъла на чл.49 ЗЗД на работата на ответницата Д. Т.- автор и журналист, участващ в предаването. Следва да се ангажира и гаранционно-обезпечителната отговорност в условията на солидарност и на ответника „НОВА БРОУДКАСТИНГ ГРУП“ ЕООД на основание чл.49 ЗЗД, вр.чл.53 ЗЗД. Този ответник има качеството на доставчик на медийна услуга и е възложител на работата на съответните служители, които са допуснали разпространение на процесното телевизионно предаване в нарушение разпоредбите на чл.17, ал.2 от Закона за радио и телевизия. Съгласно чл.17, ал.1 от Закона за радио и телевизия доставчиците на медийни услуги носят отговорност за съдържанието на медийните услуги. Според чл.17, ал.2 от ЗРТ доставчиците на медийни услуги са длъжни да не допускат създаване или предоставяне за разпространение на предавания в нарушение на принципите на чл.10, сред които е и защитата на личната неприкосновеност на гражданите. В настоящият случай служители на „НОВА БРОУДКАСТИНГ ГРУП“ ЕООД са допуснали разпространение на предаване в нарушение на принципа за защита на личната неприкосновеност на гражданите, предвиден в чл.10, ал.1, т.4 ЗРТ, поради което следва да се ангажира отговорността на този ответник за причинените та ищцата неимуществени вреди на основание чл.49 ЗЗД. Съгласно чл.53 ЗЗД, ако увреждането е причинено от неколцина, те отговарят солидарно. В случая е налице солидарна отговорност между тримата ответници, които са задължени по отношение на ищцата Д. Г. да обезщетят причинените ѝ от противоправното поведение на първия ответник Д. Т. неимуществени вреди. Доколкото по делото се доказват всички елементи от фактическия състав на отговорността на прекия причинител на вредите - тази по чл.45 от ЗЗД, то и исковите по чл.49 от ЗЗД срещу втория и третия ответник се явяват доказани по основание. При определяне размера на това обезщетение съдът е намерил, че следва да бъдат взети предвид следните обстоятелства, релевантни в конкретиката на процесния случай, а именно:

1./ характера на противоправното деяние, изразяващо се в разпространяване на неверни твърдения и факти, опозоряващи доброто име, честта и достойнството на ищцата;

2./ обстоятелството, че позорящите ищцата неверни твърдения са изразени публично, чрез излъчено телевизионно предаване, и са станали достояние на широк кръг лица;

3./ негативните емоционални преживявания и дискомфорт на ищцата, установени с показанията на разпитаните по делото свидетели- унижение и накърнена чест и достойнство;

4./ изложеното в заключението на вещото лице по допуснатата съдебно-медицинска експертиза, прието като неоспорено от страните по делото, което съдът кредитира, като компетентно и обективно изготвено;

5./обществено-икономическите условия в страната към момента на осъществяване на деликта. При съобразяване на горепосочените обстоятелства, по преценка на въззивен състав, на ищцата Г. следва да бъде определено обезщетение за претърпени неимуществени вреди в общ размер на сумата от 4000 лв./ четири хиляди лева/, съставляващо справедлив паричен еквивалент на претърпените от нея неимуществени вреди, с който същите да бъдат съразмерно компенсирани. Съдът е намерил, че присъждането на сумата от 4000 лв. е справедливо по размер обезщетение за претърпените от ищцата неимуществени вреди, отговарящо на принципа на справедливостта, прогласен в разпоредбата на чл.52 ЗЗД.

Касационното обжалване се осъществява при условията по чл. 280, ал. 1 и ал. 2 ГПК – доколкото касаторът е повдигнал правен въпрос, с предвиденото в процесуалния закон значение, при наличие на някоя от допълнителните предпоставки: да е решен в противоречие със задължителната практика на Върховния касационен съд и Върховния съд в тълкувателни решения и постановления, както и в противоречие с практиката на Върховния касационен съд, да е решен в противоречие с актове на Конституционния съд на Република България или на Съда на Европейския съюз, да е от значение за точното прилагане на закона, както и за развитие на правото или независимо от предпоставките по ал. 1, въззивното решение се допуска до касационно обжалване при вероятна нищожност или недопустимост, както и при очевидна неправилност на основание чл. 280, ал. 2 ГПК.

Касаторът Д. И. Т. счита, че са налице основанията за допускане на касационно обжалване по чл.280, ал.1 ГПК по следните въпроси: 1“Следва ли да носи отговорност за вреди авторът на сценарий на документално предаване, ако някое от интервюираните лица направи свободно изявление, което видимо не съдържа никакви неверни твърдения, клевети или внушения, уронващи престижа, доброто име и/или честта, достойнството или репутацията на трети лица? Длъжен ли е журналистът в документално предаване да проверява верността на всяка една казана му от интервюираните лица информация и има ли разлика в тези задължения при предаване на живо и на запис?”; 2“Счита ли се позорящо обстоятелство когато лицата са поверили ежедневната грижа за възрастните си родители и други възходящи на лицензирани и качествени социални заведения?; 3“Длъжен ли е съдът при преценката на твърденията за причинени вреди от излъчването на документално предаване, да вземе предвид и обстоятелството, че лицето, твърдящо увреждането е публична

личност?"; 4"Длъжен ли е въззивният съд да обсъди в решението си всички доказателства, възражения и доводи на страните, като изведе свои самостоятелни, изрични и ясни фактически констатации и правни изводи, които да намерят отражение в мотивите на решението?".

По първия от поставените въпроси касаторът сочи противоречие на въззивното решение с решения на ВКС: по гр.д.№5549/2016г. на IIIг.о. и на IVг. : по гр.д.№ 1640/2010г., по гр.д. №582/2011г. на IVг.о., по гр.д.№ 1599/2009г. на IVг.о., по гр.д.№ 7046/2014г.,по гр.д. №970/2020г. и по гр.д.№1376; по третия въпрос твърди противоречие с посочени решения на ВКС и решение на ЕСПЧ; по четвъртия въпрос твърди противоречие с посочени решения на ВКС. По втория въпрос бланкетно е посочил основанията по чл.280, ал.1, т.1 и 2 ГПК, но не е посочил задължителна съдебна практика, решения на ВКС /основание по т.1/, нито решение на Конституционния съд на Република България или на Съда на европейския съюз /основание по т.2/.

Касаторът „ТЕЛЕМАН“ ЕООД счита, че са налице основанията за допускане на касационно обжалване по чл.280, ал.1 ГПК по следните въпроси:1"Следва ли журналистът да носи отговорност за вреди, причинени не от негови действия, а от свободни изявления на интервюиран в живо интервю, включено от журналиста в документално предаване, след като тези изявления видимо не съдържат неверни твърдения, клевети или внушения, уронващи престижа , доброто име, на честта, достойнството и репутацията на лице, което твърди, че е претърпяло вреди от тях?"; 2"Следва ли журналистът да проверява верността на информацията, съдържаща се във въпросните свободни изявления, след като нищо в тях не поражда съмнение за тяхната достоверност и след като тези изявления изразяват оценъчно мнение?"; 3"Следва ли продуцентът на предаването да носи солидарна отговорност по чл.49 ЗЗД с журналиста, след като не е възлагал по никакъв начин на последния изготвянето на това предаване?"; 4"Длъжен ли е въззивният съд да обсъди в решението си всички доказателства, възражения и доводи на страните, като изведе свои самостоятелни, изрични и ясни фактически констатации и правни изводи, които да намерят отражение в мотивите на решението?". Касаторът сочи задължителна съдебна практика и решения на ВКС, на които счита, че въззивното решение противоречи, на: Постановление № 9 от 28.XII.1966 г., Пленум на ВС; Тълкувателно решение № 54 от 23.VL1986 г. по гр. д. № 21/86 г., ОСГК; Решение № 9 от 2.02.2018 г. на ВКС по гр. д. № 1144/2017 г., III г. о., ГК; Решение № 40 от 5.03.2009 г. на ВКС по н. д. № 749/2008 г., I н. о., НК;Решение № 64 от 20.04.2021 г. на ВКС по гр. д. № 2289/2020 г., III г. о., ГК, докладчик съдията М. Р.; Решение № 70 от 16.07.2009 г. на ВКС по гр. д. № 5691/2007 г., I г. о., ГК, докладчик съдията Б. П.; Решение № 73 от 5.02.2024 г. на ВКС по гр. д. № 679/2023 г., II г. о., ГК, докладчик съдията Розинела Я.; Решение № 85 от 23.03.2012 г. на ВКС по гр. д. № 1486/2011 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Б. И.; Решение № 96 от 18.06.2019 г. на ВКС по т. д. № 1962/2018 г., II т. о., ТК, докладчик съдията Н. М.; Решение № 107 от 25.02.2025 г. на ВКС по гр. д. № 4819/2023 г., II г. о., ГК, докладчик председателят К. М.; Решение № 142 от 31.05.2011 г. на ВКС по гр. д. № 929/2010 г., III г. о., ГК, докладчик съдията О. К.; Решение № 213 от 26.01.2021 г. на ВКС по гр. д. № 970/2020

г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Л. А.; Решение № 288 от 15.01.2018 г. на ВКС по гр. д. № 59/2017 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията З. А.; Решение № 308 от 27.07.2010 г. на ВКС по гр. д. № 1292/2009 г., IV г. о., ГК, докладчик председателят Ж. Н.; Решение № 309 от 27.05.2024 г. на ВКС по гр. д. № 1202/2023 г., I г. о., ГК, докладчик съдията Г. Г.; Решение № 446 от 4.07.2024 г. на ВКС по гр. д. № 4916/2022 г., I г. о., ГК, докладчик съдията В. А.; Решение № 448 от 22.10.2009 г. на ВКС по н. д. № 441/2009 г., I н. о., НК, докладчик съдията Е. С.; Решение № 739 от 6.11.2009 г. на ВКС по гр. д. № 1307/2008 г., III г. о., ГК, докладчик съдията С. Д.; Решение № 710 от 25.VII.1985 г. по гр. д. № 446/85 г. на ВКС, IV г. о.; Решение № 199 от 28.12.2017 г. на ВКС по гр. д. № 5549/2016 г., III г. о., ГК, докладчик съдията М. Р.; Решение № 147 от 18.03.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1640/2010 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Б. И.; Решение № 147 от 19.06.2012 г. на ВКС по гр. д. № 582/2011 г., IV I. о., ГК, докладчик председателят С. Ц.; Решение № 557 от 28.01.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1599/2009 г., III г. о., ГК, докладчик съдията Жива Декова; Решение № 204 от 12.06.2015 г. на ВКС по гр. д. № 7046/2014 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Б. И.; Решение № 253/2013 от 29.01.2014 г. по гр. д. № 1251/2012 г. на Върховен касационен съд, III г.о.; Решение № 369 от 26.11.2015 г. на ВКС по гр. д. № 2098/2015 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията М. П.; Решение № 62 от 6.03.2012 г. на ВКС по гр. д. № 1376/2011 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Б. И.; Решение № 484 от 9.06.2010 г. на ВКС по гр. д. № 1438/2009 г., III г. о., ГК, докладчик съдията Е. Т.; Решение № 249 от 06.01.2020 г. по гр. д. № 1797/2019 г. на ВКС, III г.о.; Решение № 50084 от 24.11.2023 г. на ВКС по гр. д. № 3487/2022 г., II г. о., ГК, докладчик съдията Е. Д.; Решение № 7/1996 г. по к.дело № 1/1996 г. на Конституционния съд; Решение № 20/1998 г. по к.дело № 16/1998 г. на Конституционния съд и др. посочени.

Касаторите Д. И. Т. и “ТЕЛЕМАН“ЕООД са посочили допълнителното основание за допускане на касационно обжалване по поставените въпроси по чл. 280, ал. 1, т. 3 ГПК бланкетно, като не са го обосנוвали.

Касаторът „НОВА БРОУДКАСТИНГ ГРУП“ ЕООД счита, че са налице основанията за допускане на касационно обжалване по чл.280, ал.1, т.1 ГПК по следните въпроси:

1“Допустимо ли е да се вмени отговорност на деликвента /журналист/ за изказване на частно лице, което дава интервю в ТВ предаване, което се основава на публично недостъпни факти, следва ли да се квалифицира като деликт, извършен от водещия – автора журналист на предаването, продуцента на предаването и доставчика на предаването при приложението на чл.45 и чл.49 ЗЗД“; 2“Допустимо ли е да се вмени отговорност на деликвента журналист за вреди, причинени от обида и клевета, изказани в интервюта от лицата, които са участници в съответните интервюта“; 3“Каква е степента на допустимото неблагоприятно засягане на адресата на негативното мнение /оценка/ фактическо твърдение, което не подлежи на преценка за вярност, съответно как се „измерва“ тази степен при обществени фигури“; 4“Длъжен ли е въззивният съд да обсъди в решението си всички доказателства, възражения и доводи на страните, като изведе свои самостоятелни, изрични и ясни фактически констатации и правни изводи, които да намерят отражение в мотивите на решението“.

Касаторът сочи, че по първия от поставените въпроси въззивното решение е в противоречие

с решения по гр.д.№ 1640/2010г. по гр.д.№582/2011г. на ВКС,IVг; .по втория въпрос – противоречие с решения на ВКС: по гр.д.№1599/2009г. на IIIг.о. решения на IVг.о. по гр.д. №7046/2014г., гр.д.№970/2020г. и по гр.д.№1376/2011г.; по третия въпрос – решения на ВКС, на КС на РБ и решение на ЕСПЧ; по четвъртия въпрос – тълкувателно решение №1/от 09.12.2013г. по тълк.д.№1/2013г. на ОСГТК на ВКС и посочени решения на ВКС.

Решението е валидно и допустимо.

Решението не е очевидно неправилно, каквото е настояването на касаторите Д. Т. и „ТЕЛЕМАН“ ЕООД. По съществото си оплакванията са за допуснати от въззивния съд процесуални нарушения и нарушения на материалния закон, което не може да обуслови допускане на касационно обжалване на поддържаното основание по чл. 280, ал. 2 ГПК. Касационната инстанция извършва самостоятелна преценка на правилността на въззивното решение и в случай, че са нарушени правни норми и принципи, които нарушения го опорочат до такава значителна степен, че неправилността му произтича без реална необходимост от анализ или съпоставяне на съображения за наличието или липсата на нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила или необоснованост, служебно или по искане на жалбоподателя го допуска до касационно обжалване. В случая, при извършената в изпълнение на служебните задължения от настоящия състав проверка, не се установи наличие на някой от описаните пороци.

Настоящият състав намира, че касационното обжалване следва да се допусне на основание чл. 280, ал. 1, т. 1 ГПК по четвъртия въпрос, поставен от всеки от касаторите, за проверка на въззивното решение за противоречие с постановената, посочената от касаторите практика на ВКС.

Останалите поставени от касаторите въпроси ще бъдат обсъдени като довод за неправилност при решаване на делото по същество.

По изложените съображения Върховният касационен съд, състав на III гр. отделение

#### О П Р Е Д Е Л И :

ДОПУСКА касационно обжалване на възивно решение № 5711 от 17.09.2025 г., постановено по в. гр. д. № 13233/2021 г. по описа на Софийски градски съд.

УКАЗВА на касатора Д. И. Т. в едноседмичен срок от съобщението да представи по делото документ за внесена по сметка на ВКС държавна такса в размер на 46,98 евро, съгласно чл. 18, ал. 2, т. 2 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК. При неизпълнение касационната жалба ще бъде върната.

УКАЗВА на касатора „ТЕЛЕМАН“ ЕООД в едноседмичен срок от съобщението да представи по делото документ за внесена по сметка на ВКС държавна такса в размер на 46,98 евро, съгласно чл. 18, ал. 2, т. 2 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК. При неизпълнение касационната жалба ще бъде върната.

УКАЗВА на касатора „НОВА БРОУДКАСТИНГ ГРУП“ ЕООД в едноседмичен срок от съобщението да представи по делото документ за внесена по сметка на ВКС държавна такса в размер на 46,98евро, съгласно чл. 18, ал. 2, т. 2 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК. При неизпълнение касационната

жалба ще бъде върната.

След представяне на платежни документи за внесена държавна такса за касационното обжалване, делото да се докладва на председателя на III г. о. на ВКС за насрочване в открито съдебно заседание с призоваване на страните.

Определението не подлежи на обжалване.

**Председател:** \_\_\_\_\_

**Членове:**

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_